

værende Arving; om det skal være givet, at en Person, som hvis han levede, vilde være Arving, virkelig lever, eller om det er nok, at der en Gang er født en Person, om hvem det ikke vides, hvor han er, men som hvis han levede, vilde have været Arving. Det forekommer mig, at det Spørgsmaal, som jeg kunde kalde det rent procesuelle, er løst paa en heldig Maade ved det her foreliggende **Wendingsforslag**. Ved Forslaget under Nr. 25 har jeg i Forbindelse med andre ærede Medlemmer af Udvalget — jeg tror endog, at vi i dette Tilfælde udgjøre **Mertallet** — foreslaaet, at Ordene: „til rette Forfaldstid“, som ere indsatte i Landstinget — de stode ikke i det oprindelige Lovudkast, saaledes som det var forelagt af Regjeringen — skulle bortfalde. Fastholder man disse Ord, er det det Samme som at gjøre Kreditorerne eneraadende selv i meget solvente Boer, fordi det nemlig ikke altid vil være muligt, selv i saadanne, strax at kunne skaffe de fornødne Kontanter tilstede til at fyldestgjøre alle Fordringer. Man maa erinde, at Fordringer kunne være forfaldne strax ved Dødsfaldet — det er Noget, man godt kender — og i alt Fald forfalde de ofte, før Proklama er udløbet. Paa den Tid, da der netop vil være Tale om at tage meget vigtige Beslutninger, skal det altsaa ifølge § 19 være Kreditorerne, der raade over Boet, uagtet dette kan være i høi Grad solvent. Navnlig naar Boet behandles offentlig af Skifteretten, saaledes som her er Tale om, vil denne ofte ikke være i Stand til at rejse de fornødne kontante Penge; disse vilde nemlig ofte først fremkomme ved Realisationen af Boets faste Eiendomme eller paa anden lignende Maade, og som Følge deraf vil Skifteretten ikke være i Stand til at fyldestgjøre Kreditorerne til rette Forfaldstid. Naar det imidlertid er givet, at Kreditorerne ville blive fyldestgjorte forinden Boets Slutning, kan man stole paa, at Skifteretten nok vil sørge for, at der ikke finder utilbørlig Forhaling Sted til Skade for Kreditorerne. Dette følger ogsaa af § 24, hvor der siges, at Skifteretten, selv om det opstilles som almindelig Regel, at den skal rette sig efter **Mertallet**, dog skal varetage den Enkeltes Ret, saaledes at han ikke lider noget Tab derved. — Det glæder mig særdeles, at **Mertallet** er gaaet ind paa Forslaget, under Nr. 31, som gaar ud paa, at ikke alle Vedkommendes Samtykke behøves, for at Salg underhaanden kan finde Sted. Ordspøreren gjentog den Betragtning, som tidligere er fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), at der her var Tale om et **Retsspørgsmaal** med Hensyn til hver enkelt Arvings eller Kreditors bestemte Ret til at forlange Auktion, og jeg indrømmer ganske vist, at dette er Tilfældet saaledes som Lovgivningen nu er, men der er jo her Tale om at forandre Lovgivningen paa mange Punkter og at etablere en ny Ret. Der kan ifølge Sagens Natur ikke

være større Ret for en enkelt Kreditor eller Arving til netop at faae Aktiverne realiserede ved Auktion, end der er for de andre Vedkommende til at forlange at faae dem realiserede paa anden Maade. Der er her Spørgsmaal om det Hensigtsmæssigste, om det, som bringer det Meste ud af Boet, og det vil i mange Tilfælde erkjendes for at være ikke Auktion, men Salg underhaanden. Jeg tænker navnlig paa et Tilfælde, at en Mand, der sidder i en Bedrift, en Fabrikant eller en større Varehandler, dør, og at hans Søn eller en anden Arving skal fortsætte Bedriften. I saa Tilfælde vil en saadan Bestemmelse, hvorefter der, naar ikke Alle ere enige, skal afholdes offentlig Auktion i høi Grad være til Hindrer for et fornuftigt Arrangement, hvorefter Forretningen kan overgaa til Sønnen. — Det, hvorfor jeg nærmest ønskede Ordet, og som jeg nu skal gaa over til, var imidlertid for at omtale et Par **Wendingsforslag**, som jeg i Forening med andre ærede Medlemmer har stillet, nemlig **Wendingsforslagene** under Nr. 46 og 63. De gaa ud paa, at privat skiftende Arvinger, der dele Boet og udstede Proklama og uden at fyldestgjøre Kreditorerne, ikke som hidtil skulle kunne slippe med pro Rate Ansvar, som det hedder, det vil sige, at hver Arving overtager Sjælden i samme Forhold som Aktiverne, saaledes at en Arving, hvis der f. Ex. er 10 Arvinger, og hver faar $\frac{1}{10}$ af Arven, kun svarer til $\frac{1}{10}$ af Sjælden. Vi foreslaa derimod, at der skal være et solidarisk Ansvar, det vil sige, at Kreditorerne, naar der har fundet Deling Sted, kunne holde sig til hver enkelt Arving for hele Fordringens Beløb, hvorefter det bliver de Arvingers Sag, som have maattet betale for Andre, at søge Regres hos disse. **Wendingsforslaget** er, som det foreligger, maasse ikke ganske korrekt affattet; det kan maasse trænge til en Rettelse, som dog kun er mere formel. Den Hovedbetragtning, hvorfra jeg gaar ud ved dette Spørgsmaal, er den, at der ganske vist, som den ærede Ordspører sagde, her er Tale om at afveie Hensynet til Kreditorerne lige over for Hensynet til Arvingerne, men der er den store Forskjel paa de to Parters Stilling, at der er Tale om en ligefrem Ret for Kreditorerne, hvorimod der for Arvingerne kun er Tale om Hensigtsmæssighedshensyn, Bekvemmelighedshensyn o. s. v. Jeg tror, at den ærede Ordspører vil indrømme dette, naar han ser hen til, at det utvivlsomt maa siges, at Kreditorerne have Ret til, hvad den Udsøde efterlader sig; for saa vidt Efterladenskabet er tilstrækkeligt til deres Dækning, have de ogsaa Ret til at faae Dækning. Ved den Ordning, man hidtil har kendt efter Danske Lov 5—2—83, som her foreslaas fastholdt, kan imidlertid det Tilfælde meget vel indtræde, at en Kreditor, uagtet Dødsboet er fuldkommen solvent, og han godt kunde have faaet sin Betaling alligevel kan blive brøstholden og miste Noget af sin looflige Ret, naar Arvingerne have skyndt sig at